

דין שירים לדם הנותר, הוא הדין כופ פסול נמי משוי שירים, ואי סובר אתה שזריקת פסול לא משוי שירים, הוא הדין כופ פסול נמי לא משוי שירים, ודין אחד לשניהם.

רב ירמיה מדיפתי מתני, שנה את הספק הכי: בעי מיניה אביי מרבה: קיבל את הדם בשני כוסות, ונתן את כל מתנות הדם רק מאחד מהם, כופ זה מהו שיעשה את הכירו, את הכוס השני דחוי או שירים? האם נאמר כיון שלא נתן ממנו על קרנות המזבח נחשב הדבר כמי שדחהו בידים, ואין לשפוך אותו אל יסוד המזבח כדין שיירי דם הניתן על המזבח, אלא דינו כדם שלא ניתן ממנו מתנות המזבח, שאינו נשפך ליסוד אלא שופכו לאמה שבעזרה, ומשם הולך לנחל קדרון, או שמא נאמר, שהכוס הראשון שנתן ממנו עושה דין שירים אף לדם הנמצא בכוס השני, ונמצא שדם הכוס השני דינו הוא כדין שיירי נתינה, הנשפכים ליסוד.¹⁵

אמר ליה רבה: דבר זה, הוא פלוגתא דרבי אלעזר ברבי שמעון ורבנן. דתניא: הפסוק

הקובעת שם פיגול בקרבן, וכיון שיש לה שם זריקה¹⁴ לענין פיגול, נחשב הדם הנותר שיירי זריקה, ושוב אין לקבלו ולזורקו.

אבל זריקה שפסולה הוא מחמת שנעשתה על ידי מי שפסול לעבודה, אינה נחשבת זריקה כלל, ויכול לחזור כהן כשר ולקבל ולזורק את הדם, ולהכשיר את הזבח.

רב זביד מתני את ספיקו של ריש לקיש הכי: בעא מינה ריש לקיש מרבי יוחנן: כופ דם פסול, כגון שיצא חוץ לעזרה, ונפסל משום יוצא, וזרקו כהן כשר, מהו שיעשה את הדם הנותר בצואר הבהמה שירים של זריקה זו ושוב לא תהיה תקנה לקרבן על ידי שיחזור ויקבל, או שנאמר, שזריקת דם פסול, לא נחשבת זריקה, ואין לדם הנותר דין שייריים, ויכול לתקן הזבח על ידי שיחזור כהן כשר ויקבל ויזורק?

אמר ליה רבי יוחנן: פסול גופיה שזרק את הדם מאי סבירא לך בזה לענין דין שייריים? אי סובר הינך שזריקת פסול לעבודה משוי

בעת הזריקה, הרי שקבלת פסול במחשבת פיגול אינה עושה שייריים, והרי היא כקבלת פסול שקיבל בלא מחשבה. וכן דייק מדברי רש"י [ד"ה אין לך] שהוסיף על דברי הגמרא וכתב "אין לך זריקה פסולה וכו'".

15. בכתבי הגר"ז חקר, האם ספק הגמרא הוא בדין שייריים, והיינו, שהסתפקה הגמרא האם חלות דין שייריים בא מחמת הזריקה שנעשתה באותה כוס, ואילו הדם שבכוס השני שלא נעשה בו מעשה זריקה, לא חל בו דין שייריים על ידי נתינה זו, או שזריקה מכוס אחד נחשבת מעשה זריקה על כל הדם, ואף זה שבכוס השני. או

14. כתב השפת אמת, על אף שספק הגמרא היה על זריקה אם עושה שייריים, מכל מקום למסקנא, שבמחשבת פיגול עושה שייריים, הרי שהוא הדין אם קיבל הפסול במחשבת פיגול, עושה קבלתו שייריים. כי עיקר הטעם שמחשבת פיגול עושה שייריים, הוא משום שעל ידי מחשבתו נעשה פיגול ולא שייך לדון את המעשה כלא עשאו, שהרי מביא הוא לחיוב כרת, ומה שאין כן בסתם עבודת פסול שהיא כלא עשה כלום, וכיון שכן, הרי שטעם זה שייך גם בקבלה.

אולם בטהרת הקודש מבואר, כיון שאין הפיגול חל בעת המחשבה שחישב בקבלה, אלא